Daan EN Floor

verhalen

geschreven door Christy Bel

Inhoudsopgave

1 Voorwoord Daan en Floor
2 Daan en Floor gaan dansen
3 Daan moet naar de wc
4 Daan wil ook verkleed
5 De huilende clown
6 Drie is te veel
7 Ridders in het bos
8 Één April grapjes dag
9 Floor helpt mama
10 Geef nooit op
11 God zorgt voor jou en mij
12 Ik verveel me zo
13 in de plassen springen
14 Jezus in je hartje
15 Kleuren mengen
16 Lui oogje
17 Marsmannetjes
18 Mijn vriendjes de vogels
19 Pizza
20 Snerthond
21 Tomgaatje
22 Winkeltje spelen
23 Bidden
24 De wind en de vragen
25 Dex en het muisje
26 Foutje maken mag
27 God houdt van iedereen
28 Het goede voorbeeld geven
29 Kerstpop
30 Per ongeluk expres
31 Wat wil je later worden

32 Zeurende kinderen
33 Praten met je mondje
34 Daan en zijn monster

1 Voorwoord: Daan en Floor

Hallo!
Kom maar eens kijken.
Je wilt waarschijnlijk wel weten wie we zijn, toch?
Nou, laat ons je alles over onszelf vertellen.
Wij zijn de familie Bloem.
Een papa en een mama, en natuurlijk wij: Daan en Floor!
Daan is al zes jaar oud, en Floor is vier.
We wonen dicht bij het bos. Daar gaan we vaak naartoe. Mama zegt dat we daar plezier kunnen maken en zo luidruchtig mogen zijn als we willen!
We hebben vriendjes die in de buurt wonen, maar we vinden het ook heerlijk om samen te spelen.
Lees je met ons mee in dit boek?

(en bekijk je ook ons kleurboek?)
Liefs van Daan en Floor

2 Daan en Floor gaan dansen

Daan en Floor kijken televisie. Op de televisie zien ze mensen die heel goed kunnen dansen. Het ziet er prachtig uit.

"Ik wil ook zo goed kunnen dansen," zegt Floor.

"Ik ook!" zegt Daan. "Kijk maar!"

Daan schuift de stoelen aan de kant. De bank moet ook nog een stukje naar achteren.

"Zo," zegt Daan. "Nu is de kamer een grote dansvloer!"

De muziek gaat hard aan.

Daar gaan ze!

Door de knieën, springen in de lucht en draaien maar. Ze doen flink hun best.

Floor draait rondjes en wordt er een beetje misselijk van.

Daan zwaait wild met zijn armen.

"Kijk eens hoe stoer ik ben!" roept hij.

Dan maakt hij allerlei moeilijke bewegingen met zijn benen.

"Klets!"

O nee!

De glazen vaas met bloemen valt van de tafel.

Daan en Floor blijven stokstijf staan.

"De vaas..." fluistert Floor.

Het water ligt over de vloer en de vaas is in stukken gebroken.

Op dat moment komt mama naar beneden.

Ze kijkt helemaal niet blij.

“Ik ben even boven en nu hebben jullie alweer een dikke troep gemaakt,” zegt mama boos.

“Gaan jullie maar even naar jullie kamer. Dan ruim ik het glas op,” zegt mama.

Daan loopt verdrietig naar boven.

Hij vindt het helemaal niet leuk dat de vaas kapot is gegaan.

“Ik wilde alleen maar dansen,” zegt hij zacht.

Floor vond het dansen eigenlijk nog steeds heel leuk.

“Ik wil nog wel een beetje oefenen,” denkt ze.

Ze kijkt naar het bed.

“Als ik daarop dans, hoort mama het vast niet.”

Maar die Floor toch!

Ze springt op het bed.

Hoger en hoger!

“Wat kan ik goed dansen!” roept ze.

Dan springt ze veel te hoog en...

Boem!

Ze botst tegen de lamp.

“Oeps!”

Nu komt mama ook naar boven.

“Floor!” roept mama.

Floor kijkt beteuterd.

Het dansen is ineens helemaal niet zo leuk meer.

Na een tijdje mogen Daan en Floor weer naar beneden.

Floor gaat naast mama zitten.

“Ik wilde net zo goed worden als de mensen op de televisie,” zegt ze.

“En ik wilde heel stoer dansen,” zegt Daan verdrietig. “Maar dat kan ik helemaal niet.”

Mama kijkt naar haar twee kinderen en trekt ze dicht tegen zich aan.

“O lieve Daan en Floor,” zegt mama. “Jullie zijn precies de kindjes die ik wilde.”

“De Here God heeft jullie heel mooi gemaakt. Hij heeft jullie allemaal verschillende talenten gegeven.”

“Jullie mogen best oefenen met dansen,” zegt mama. “Maar niet in de huiskamer, en ook niet op het bed.”

Daan knikt.

“Dan gaan we buiten oefenen.”

“Dat lijkt me een veel beter idee,” zegt mama.

Floor kijkt mama aan.

“Ja mama,” zegt ze. “En jij kunt heel goed mopperen.”

Mama kijkt verbaasd.

“Kun je dat nou een talent noemen?”

Floor knikt heel ernstig.

“Ja hoor. Maar jij bent precies de mama die ik wilde.”

Mama moet lachen.

Ze geeft Daan en Floor allebei een dikke kus.

En vanaf die dag oefenen Daan en Floor met dansen... **buiten!**

3 Vakantiepoepje

Het is vakantie! We zijn heerlijk een paar dagen op de camping.

Daan speelt in het water en geniet volop. Hij maakt nieuwe vriendjes en samen bouwen ze prachtige zandtorens.

Er is alleen één lastig dingetje.

Daan heeft erge buikpijn.

"Mama, ik kan niet zo goed poepen op vakantie," zegt Daan. "Eigenlijk wil ik wel weer naar huis... naar mijn eigen wc. Daar wil het poepje er wel uit komen."

Mama begrijpt dat gelukkig heel goed.

Ze neemt Daan op schoot en wrijft over zijn buikje.

"Ach, lieve jongen," zegt mama. "Het komt vanzelf wel. Je moet gewoon een beetje wennen aan de vakantie en aan de wc hier."

"Denk je dat het dan lukt?" vraagt Daan.

"Dat denk ik wel," zegt mama. "En vooral veel spelen en er niet te veel aan denken!"

Gelukkig is Daan het snel weer vergeten en speelt hij verder met zijn bootjes in het water.

Na het eten lezen ze samen een verhaal uit de Bijbel over Jezus.

Het gaat erover dat Jezus aan het kruis is gestorven om onze zonden te dragen.

Daan fronst zijn wenkbrauwen.

"Papa, wat betekent dat eigenlijk? Zonde en verlost en bevrijd?"

Papa legt het rustig uit.

"Zonde is wanneer je iets doet wat niet goed is. Bijvoorbeeld wanneer je iemand expres pijn doet, iets kapotmaakt of iets neemt wat niet van jou is."

Daan knikt.

“En wat betekent bevrijd?”

“Bevrijd betekent dat je ergens van verlost wordt,” legt papa uit. “Jezus wil ons bevrijden van onze schuld en ons helpen om steeds meer te leren wat goed en liefdevol is.”

“Maar als ik iets verkeerds heb gedaan?” vraagt Daan.

“Dan mag je eerlijk tegen God vertellen wat je hebt gedaan,” zegt papa. “Je mag sorry zeggen en om vergeving vragen. Jezus is niet gekomen om je bang te maken. Hij wil je juist helpen en je vergeven.”

Daan denkt even na.

“Dus Jezus helpt ons om weer verder te kunnen?”

“Ja,” zegt papa. “Precies.”

Daan vindt het nog steeds een beetje moeilijk om alles te begrijpen, maar hij vindt het wel fijn dat Jezus hem wil helpen.

Na het eten speelt Daan nog even heerlijk buiten.

Maar dan...

“Papa!”

Daan moet nodig naar de wc.

Samen met papa loopt hij naar het toiletgebouw.

Daan probeert het, maar het poepje wil maar niet komen.

Zijn ogen worden een beetje nat.

“Als mama komt, lukt het wel,” zegt Daan.

Even later komt mama helpen.

En ja hoor...

Het lukt!

Daan kijkt opgelucht.

“Gelukkig hoeven we nu niet naar huis,” zegt hij.

Dan rent hij blij naar buiten en roept zo hard als hij kan:

“MIJN POEPJE IS ERUIT! MIJN POEPJE IS BEVRIJD!”

Mama begint te lachen.

“Malle jongen!”

Daan grijnst.

“Zie je wel? Zelfs op vakantie kan een poepje bevrijd worden!”

En daar moeten papa, mama, Daan en Floor allemaal om lachen.

4 Daan wil ook verkleed

Het is zaterdagmorgen. Papa en mama maken de kinderen klaar om naar de markt te gaan.

Floor is verkleed als prinses. Ze heeft een roze jurk aan en een mooi kroontje in haar haar.

“Mag ik dit wel aanhouden naar de stad?” vraagt Floor.

“Natuurlijk mag dat,” zegt papa. “Je ziet er prachtig uit!”

Daan plaagt zijn kleine zusje.

“Wat kinderachtig dat je je verkleedkleren aanhoudt!”

Dat vindt Floor helemaal niet leuk. Ze geeft haar broer boos een duw.

“Kom jongens, geen ruzie maken,” zegt mama.

“Alsjeblieft,” zegt mama terwijl ze de kinderen allebei een banaan geeft voor onderweg.

“Zo, die zijn op. Laten we straks ook maar bananen halen. Daar zijn jullie zo dol op.”

“Ook appels halen!” roept Floor.

“Goed hoor, prinses,” zegt papa.

Daan springt bij mama achterop de fiets en Floor gaat bij papa achterop.

Als ze bijna bij de stad zijn, horen ze muziek.

Er lopen heel veel mensen rond. Ze zien er allemaal een beetje gek uit.

“Kijk!” zegt Floor. “Die mensen zijn allemaal verkleed!”

“Waarom doen ze dat?” vraagt ze.

“O ja, dat was ik helemaal vergeten,” zegt papa. “Het is natuurlijk carnaval. Dan verkleden mensen zich en maken ze er een groot feest van.”

“Maar wij doen niet aan carnaval,” zegt papa.

“Ha, ha!” roept Floor. “Ik ben lekker wél verkleed, dus ik doe lekker wél mee met

het feest!”

Ze steekt haar tong uit naar Daan.

Dat is jammer voor Daan.

Hij is helemaal niet verkleed.

Maar Daan heeft al snel een goed idee.

Zijn banaan heeft hij opgegeten, maar de schil heeft hij nog in zijn hand.

Daan zet de bananenschil boven op zijn hoofd.

“Kijk naar mij!” roept hij.

“Ik ben een banaan! Nu ben ik ook verkleed!”

Papa en mama moeten er hard om lachen.

“We hebben een prachtige prinses en een echte Daan-banaan!” zegt mama.

“Slimme jongen,” zegt papa.

Daan grijnst trots.

“Dan moet ik straks ook nog een banaan voor mijn buik hebben!”

“Nou, eerst maar eens een gewone banaan opeten,” zegt mama.

En samen fietsen ze lachend de stad in.

5De huilende clown

Er is een circus in de stad en daar willen Daan en Floor heel graag naartoe.

Daan wil dolgraag de clowns zien. Een clown is een echte grappenmaker en daar houden Daan en Floor wel van.

Binnen in het circus is het een beetje donker.

Floor houdt mama stevig vast. Ze is best een beetje bang. Al die verklede mensen en al die vreemde geluiden vindt ze maar spannend.

Daan is helemaal niet bang.

“Ik wil vooraan zitten!” roept hij.

Met grote ogen kijken Daan en Floor naar de dieren en de acrobaten.

Dan komen eindelijk de clowns!

Daan joelt zo hard dat mama ervan moet lachen.

De clowns laten elkaar vallen, maken gekke bewegingen en plagen elkaar.

Dan begint één van de clowns ineens heel hard te huilen.

“Boehoehoe!” huilt hij.

Floor kijkt bezorgd.

“Dat is toch wel zielig,” zegt ze. “Hij is vast hard gevallen.”

“Dat is niet echt,” zegt Daan. “Kijk maar!”

De clown heeft een grote bril op. Uit de bril komen twee straaltjes water.

“Het zijn neptranen!” lacht Daan.

De huilende clown draait zich om en spuit de andere clown helemaal nat.

“Net goed!” roept Daan.

Hij moet er vreselijk hard om lachen.

Daan lacht zo hard dat de clown hem hoort.

De clown kijkt naar Daan.

Dan loopt hij langzaam op hem af.

“Boehoehoe...” huilt de clown.

Floor schuift wat dichter tegen mama aan.

“Ik vind het een beetje eng als hij zo dichtbij komt,” fluistert ze.

Maar Daan lacht de clown nog steeds heel hard uit.

Dan begint de clown nóg harder te huilen.

“BOEHOEHOE!”

En plotseling komt er een grote straal water uit zijn bril.

SPLASH!

Daan wordt helemaal nat.

Het publiek begint te lachen.

“Dit wil ik niet!” roept Daan boos.

“Dat heeft híj gedaan!” zegt Daan. Hij wijst naar de clown.

Nu moet het publiek nóg harder lachen.

Daan begrijpt er niets van.

“Waarom lachen ze nou?” vraagt hij.

Mama moet eigenlijk ook een beetje lachen.

“Je lachte de clown toch ook uit?” vraagt mama.

Daan kijkt naar de clown.

Hij denkt even na.

Toen hij de clown uitlachte, vond hij het grappig.

Maar nu hij zelf wordt uitgelachen, vindt hij het helemaal niet leuk.

Daan kijkt een beetje verlegen.

“Ik denk dat ik het nu begrijp,” zegt hij.

“Wat dan?” vraagt mama.

“Het is niet zo leuk als iemand jou uitlacht.”

Mama knikt.

“Nee, dat klopt.”

Daan kijkt nog een keer naar de clown.

De clown knipoogt naar hem.

Daan begint voorzichtig te lachen.

En gelukkig blijft hij niet lang boos.

Daarvoor is het circus veel te leuk!

Even later komt er alweer een nieuwe clown de piste in.

Daan maakt zich snel klaar om te lachen.

Maar deze keer lacht hij mét de clown, en niet om hem.

Christy Bel

6 Drie is te veel

Het is woensdagmiddag. Daan en Floor nemen allebei een vriendje uit hun klas mee naar huis.

Floor en Emma rennen naar Floors kamer en gaan met de Barbies spelen.

Daan en Mark willen lekker buiten spelen. Het is mooi weer. Samen met buurjongen Sven gaan ze voetballen.

Emma en Mark blijven vandaag ook eten.

Mama vraagt of de meisjes willen helpen om het pannenkoekenbeslag te maken. Floor heeft nog maar net geleerd hoe ze een ei moet kraken.

Floor laat aan Emma zien wat ze kan.

Dat wil Emma ook leren.

Het wordt een flinke kliederboel, maar het lukt!

Dan komen de jongens binnen.

Daan heeft een traan over zijn wang.

“Hebben jullie ruzie gehad?” vraagt mama.

De jongens maken veel kabaal en kijken boos naar elkaar.

“Sven deed stom,” zegt Daan.

“Jullie zijn de hele dag al samen op school aan het spelen,” zegt mama. “Dan kan het soms gebeuren dat het met een ander vriendje erbij toch een beetje misgaat.”

“Drie is te veel!” zegt Daan boos.

“Ik wil niet meer met Sven spelen. Hij duwde me op de grond.”

Mark wil ook alleen met Daan spelen.

Mama droogt de tranen van Daans gezicht.

“Vandaag lukt het even niet,” zegt ze. “Maar een andere keer wil je vast wel weer met Sven spelen.”

“Kom,” zegt mama. “We gaan pannenkoeken bakken.”

Al snel zitten de kinderen aan tafel.

Ze eten heel veel pannenkoeken.

Dan kijkt Daan ineens naar mama.

“Weet je, mama...” zegt hij.

“Als je met drie kinderen al zo snel ruzie krijgt, dan kunnen God, Jezus en de Heilige Geest toch ook niet allemaal in mijn hartje wonen?”

Mama kijkt hem verbaasd aan.

“Hoe bedoel je dat?”

“Nou,” zegt Daan. “Met z’n drieën wordt het gewoon veel te druk!”

Hij denkt even na.

“Ik kies er gewoon eentje uit.”

“Wie kies je dan?” vraagt mama.

“Ik kies Jezus,” zegt Daan. “Die mag altijd mijn beste Vriend zijn.”

Mama glimlacht.

“Dat is een mooie keuze, Daan. Maar weet je... God de Vader, Jezus en de Heilige Geest zijn niet drie losse vrienden die ruzie kunnen maken. Zij horen helemaal bij elkaar en zijn één.”

Floor heeft ondertussen goed geluisterd.

“Ik weet het!” roept ze ineens.

Iedereen kijkt naar haar.

“God heeft gewoon een heel speciaal hartje gemaakt. Daar kunnen God, Jezus en de Heilige Geest allemaal in zonder dat ze ruzie maken!”

Mama begint te lachen.

“Ik heb toch de twee slimste kinderen van de wereld,” zegt ze.

Daan grijnst.

“Maar ik blijf toch voor Jezus kiezen.”

“Dat mag,” zegt mama.

En Floor pakt snel nog een pannenkoek.

“En ik kies voor stroop!”

7 Ridders in het bos

Het is een mooie dag. Buiten schijnt de zon.

“Gaan jullie mee naar het bos?” vraagt mama.

“Even een frisse neus halen.”

“Ik heb al een frisse neus,” zegt Floor eigenwijs. Ze steekt haar neus in de lucht.

Daan snuffelt aan haar neus.

“Nou, je neus kan wel een windje gebruiken,” roept Daan.

Hij blaast op zijn arm, waardoor het klinkt als het geluid van een windje.

Floor springt op en rent achter Daan aan over de bank.

“Hup, heel gauw de jassen aan,” zegt mama streng. “Doe buiten maar zo druk als je wilt, maar niet in huis.”

Daan pakt zijn ridderzwaard en rent naar buiten. Mama moet Floor nog helpen met haar veters. Daarna lopen ze samen naar het bospaadje.

Maar waar is Daan gebleven?

Meestal wacht hij bij het tuinhek, maar daar staat hij niet.

“Daan?” roept mama.

Geen antwoord.

Terwijl Floor en mama het bospad oplopen, springt Daan plotseling achter een boom vandaan.

“Ha! Gevangen!” roept hij.

Moedig zwaait hij met zijn ridderzwaard door de lucht en hakt wat bladeren van de takken.

“Ik heb jullie gevangen!” roept Daan. Hij trekt aan mama’s jas.

“Kom mee, gevangene. Doorlopen!” zegt hij streng.

In zijn andere hand heeft hij de paardenstaart van Floor te pakken.

“Mee komen, jij jonge dame!”

“Auw!” gilt Floor. “Blijf van me af!”

“Daan, hou onmiddellijk op,” zegt mama.

Daan laat haar meteen los.

“We gaan gewoon rustig wandelen. Je mag best ridder spelen, maar niet aan mensen trekken.”

Daan kijkt even naar Floor.

“Sorry,” zegt hij zacht. “Ik wilde alleen maar doen alsof.”

Floor kijkt hem aan.

“Dan moet je maar tegen een boom vechten.”

“Goed idee!” roept Daan.

“Vecht maar tegen de nep-ridders die je tegenkomt of tegen de bomen,” zegt mama.

Floor pakt een stok en rent samen met ridder Daan het bos door.

Het zwaard van Daan hakt in de lucht en de stok van Floor tikt tegen de takken.

Ze rennen steeds verder het bos in.

Dan blijven ze plotseling staan.

“Stil eens,” fluistert Floor.

Ze horen iets.

Krrrrr... krak...

Daan kijkt om zich heen.

“Wat was dat?”

Nog een geluid.

Krak!

“Dat was vast een vijand!” fluistert Daan.

Floor kruipt wat dichter tegen hem aan.

“Ik weet het niet...”

Daan houdt zijn ridderzwaard stevig vast.

“Ik ben ridder Daan. Ik bescherm jou!”

Samen kijken ze naar de bomen.

Dan komt er een grote tak naar beneden.

Boem!

Floor en Daan springen opzij.

“Help!” roept Floor.

Even is het stil.

Dan horen ze ineens:

“Kwaaaak!”

Daan en Floor kijken elkaar aan.

Van achter de boom komt een eend tevoorschijn.

“Een eend!” roept Floor.

Daan begint hard te lachen.

“Daar waren we bang voor!”

“Nou,” zegt Floor, “het was ook best een eng geluid.”

Ze lachen allebei en rennen verder.

Even later vinden ze een grote boom. Ze klimmen erin en kijken over het bos.

“Kijk! De vijand!” roept Daan.

“De vijand!” roept Floor.

Ze zwaaien met hun wapens in de lucht.

Dan komt mama eraan gelopen.

“Zo, zo... dus ik ben de vijand? Nou, mooi is dat,” zegt mama.

“Geef je over!” roept ridder Daan.

Mama steekt haar handen omhoog.

“Ik geef me over!”

Wanneer ze heerlijk zijn uitgeraasd, gaan ze weer naar huis.

Mama is aan het koken als papa thuiskomt.

Floor en Daan rennen op papa af.

“Papa, wil je aan tafel een ridderverhaal vertellen?” vraagt Floor.

“Ik zal eens kijken,” zegt papa.

“Aan tafel lezen we ook uit de Bijbel, hè?” zegt Daan. “Daar staat vast wel een gevaarlijk verhaal in.”

Papa glimlacht.

“Dan weet ik wel een verhaal. Het gaat over een jongen die tegenover een echte reus stond.”

“Een echte reus?” vraagt Daan.

“Ja,” zegt papa. “Een hele grote en sterke man, Goliath. En weet je wie er tegenover hem stond?”

“Een andere reus?” vraagt Floor.

“Nee,” zegt papa. “Een jongen. Hij heette David.”

Na het eten leest papa het spannende verhaal van David en Goliath voor.

Goliath is groot en sterk. Iedereen is bang voor hem. Maar David is niet bang, want hij vertrouwt op God.

Met alleen een slinger en een steen verslaat de kleine David de grote reus.

Daan luistert met grote ogen.

“Dus David was helemaal niet groot en sterk?” vraagt hij.

“Nee,” zegt papa. “Maar hij was wel moedig. Hij vertrouwde op God.”

Als de kinderen later naar bed gaan, ligt Daan nog even na te denken.

“Ik vond het een mooi verhaal,” zegt hij.

“Ik wil ook wel een ridder worden,” zegt hij. “Maar dan een goede ridder.”

Hij denkt even na.

“En ik hoef ook niet zo groot te worden als Goliath, hoor.”

Papa glimlacht.

“Dat hoeft ook niet.”

“Want God had kleine David nodig,” zegt Daan. “Dus kleine ridders kan God ook gebruiken.”

“Ja hoor,” zegt papa. “Dat is een heel goed idee.”

Daan trekt zijn dekbed omhoog.

“Dan word ik een kleine, goede ridder.”

“Dat lijkt me een prima plan,” zegt papa. “En nu ga je lekker slapen, ridder Daan.”

“Welterusten, papa.”

“Welterusten, lieve ridders van me.”

8 Één April grapjesdag

Het is grapjesdag, want het is één april.

Daan is natuurlijk al een grote jongen en die weet al een heleboel grapjes van school.

“Eén april, kikker in je bil, die er nooit meer uit wil,” zingt Daan.

Op school halen de kinderen grapjes met de juf uit en natuurlijk plaagt de juf terug. Daan komt thuis met een fopcadeautje voor Floor.

“Eén april, kikker in je bil, die er nooit meer uit wil,” zingt Daan weer.

“Er zit helemaal niets in,” zegt Floor boos.

Papa en Daan moeten heel hard lachen.

“Eén april,” zingt Daan weer.

Daar wordt Floor alleen nog maar bozer van.

“Hou op met je stomme liedje!” zegt Floor.

Floor vindt het maar een stomme dag. Ze kan zelf maar geen grapjes verzinnen en dat is niet leuk.

Wanneer ze de tafel dekken, begint Daan weer met zijn grapjes.

Daan laat papa schrikken en trekt de stoel weg wanneer papa net wil gaan zitten.

Wanneer papa zijn bestek wil pakken, heeft hij ineens kinderbestek.

Papa moet erom lachen.

“Leuk ben ik, hè?” zegt Daan met een grote grijns op zijn gezicht.

Na het eten gaan papa en Daan in bad. Mama ruimt de tafel af.

Dan vraagt Floor: “Mama, vind je mij ook wel een grappenmaker?”

Floor denkt dat alleen Daan de grote grappenmaker is en dat vindt ze niet leuk.

“Ik wil ook een grap maken,” zegt ze.

“Gekke meid,” zegt mama. “Heeft Daan je een beetje te veel geplaagd vandaag?”

“Ja.”

“Weet je wat? We pakken hem gewoon terug. Ik heb wel een ideetje.”

Mama fluistert zachtjes in Floors oor.

Floor moet ervan giechelen.

Dat is een goed idee van mama!

Zachtjes sluipen mama en Floor de trap op met een bakje koud water. Heel voorzichtig doen ze de deur van de badkamer open.

Daan en papa zitten in bad en zingen samen.

Wat zullen ze schrikken!

“Klets!”

Floor gooit het bakje koude water over hen heen.

En dan zingt Floor heel hard:

“Eén april, kikkerdril in je bil, dat wordt een hele bende!”

“Net goed, net goed!”

Dan moeten ze allemaal heel hard lachen.

“Je bent de beste grappenmaker, Floor!” zegt Daan.

9 **Floor helpt mama**

Mama loopt door de kamer.

“Wat hebben jullie er weer een rommeltje van gemaakt,” zegt ze.

Daan en Floor hebben inderdaad heerlijk gespeeld en ja, daar hoort een heleboel rommel bij.

“Eigenlijk moeten we mama maar eens flink gaan helpen,” zegt papa.

Mama mag op de bank zitten en hoeft even niets meer te doen. Papa maakt een lekker kopje koffie voor mama en Daan mag het kopje koffie naar mama brengen.

Heel voorzichtig loopt Daan naar mama toe. Stapje voor stapje, heel voorzichtig.

Er valt maar één klein druppeltje op de grond. Dat is niet zo erg.

Mama is heel erg blij met de koffie.

“Je bent mijn lieve schat,” zegt mama.

En Daan krijgt een dikke knuffel.

Nu is Daan wel heel trots.

“Ik heb zelf koffie naar mama gebracht,” zegt hij tegen Floor.

Floor wil nu ook iets heel speciaals voor mama doen. Maar ze kan niets verzinnen.

De kamer opruimen, dat doen ze nu alle drie: Daan, Floor en papa.

Maar Floor denkt nog goed na.

Papa maakt een lekker warm badje voor Daan en Floor. Daan is als eerste klaar en krijgt nog een lekker zakje chips.

Floor wil ook een zakje chips.

Daan brengt zijn zusje een zakje. Floor smikkelt de chipjes heerlijk op.

Haar handjes zijn helemaal oranje van de chips. Ze trekt het zakje helemaal open en ziet allemaal kleine stukjes oranje paprikachips.

Dan weet ze een goed idee.

“Mama, mama!” roept Floor.

Heel tevreden en trots laat ze mama een blinkend schoon zakje chips zien.

“Kijk eens, mama. Voor jou!”

Trots laat Floor het schone zakje zien.

“Ben je nu ook heel trots op mij?”

Mama kijkt naar Floor.

Het hele bad is bezaaid met oranje stukjes chips. De tegeltjes zijn ook oranje. De mond en handjes van Floor zijn oranje.

Maar het zakje van de chips is helemaal schoon.

“Het zakje is inderdaad het schoonste van de hele douche,” zegt mama.

Gekke Floor toch!

Mama geeft Floor een knuffel.

“Zullen we gezellig samen de douche schoonmaken?” zegt papa tegen mama.

En dan moeten ze samen toch wel hard om Floor lachen.

10 **Geef nooit op**

Daan en Floor hebben vandaag een dagje vrij van school. Mama was het alleen een beetje vergeten.

“Wat gaan we doen?” vraagt Floor.

Hoopvol kijken twee gezichtjes mama aan.

“Ik wil kleien of knutselen of verven,” zegt Daan. Hij heeft plannen genoeg.

Mama vindt het geen goed idee.

“Ik wilde vandaag eigenlijk heel veel gaan opruimen, dus al dat geklieder is niet zo handig,” zegt mama. “Weet je wat? Maak maar een tent op de kamer van Daan. Ik moet toch boven opruimen.”

Daan en Floor rennen naar boven. Mama geeft ze een kleed en een paar wasknijpers.

Floor komt op de kamer van mama en vraagt of mama wil helpen, maar mama begint te mopperen. Het bed van papa en mama ligt vol met spullen en wasgoed.

“Wat een rommeltje maak jij zeg,” zegt Floor.

“Je moet het echt even zelf oplossen hoor, Floor. Ik kan je nu niet helpen.”

Een beetje teleurgesteld gaat Floor weer terug.

Daan wil haar wel helpen, maar het kleed is zo zwaar en de wasknijper springt er steeds vanaf.

“Mamaaaa!” roept Daan hard.

“Je moet ons helpen!” zegt hij boos. “Het is veel te zwaar voor ons!”

Maar mama heeft er echt geen zin in.

Vanuit de slaapkamer horen ze mama terugroepen:

“Geef nooit op! Blijf proberen!”

Daan en Floor trekken samen hard aan het kleed. Nu lukt het om het kleed over de stoel te trekken.

Zo, de wasknijpers erin en de tent is mooi geworden.

“Zo, dat hebben we maar mooi samen gedaan!”

Dan gaat de telefoon.

Mama rent naar beneden en weer naar boven. De telefoon moet hier ergens liggen.

De telefoon blijft rinkelen en het geluid komt uit de enorme rommel die op het bed van papa en mama ligt.

“Jongens, help me nou even!” zegt mama.

“Geef nooit op, mama,” zegt Daan. “Je kunt het best zelf.”

Dan rent mama achter haar brutale boef aan.

Snel duiken Daan en Floor de tent in.

Er klinken heel wat giechelgeluidjes van onder de tent.

11 God zorgt voor jou en mij

Floor zit achterop de fiets bij mama. Ze gaan vogelvoer kopen voor in het vogelhuisje in de tuin. Daan zwiert met zijn eigen fiets over het fietspad.

“Doe je een beetje voorzichtig?” zegt mama.

Daan probeert met zijn voorwiel te stunten op het fietspad.

“Wie heeft de harde wegen gemaakt?” vraagt Daan.

Floor roept dat God alles maakt, dus ook de harde weg.

“Nee joh,” zegt mama. “Dat moeten toch de wegenmakers doen?”

“Ja,” zegt Daan. “De bouwvakkers maken de wereld stevig, hè?”

“Maar als de hemel nu naar beneden valt, wie maakt dat dan?”

De hemel is vast niet zo stevig, denkt Daan.

“Straks zak ik met mijn fiets door de weg heen of valt er een wolk op mijn hoofd!”

“Kan dat echt?” vraagt Floor.

Die enge praatjes van Daan vindt ze helemaal niet zo leuk.

Mama weet ook niet het antwoord op al die moeilijke vragen.

“God zorgt wel voor jou en mij,” zegt mama.

Maar daar neemt Daan geen genoegen mee.

“Op de televisie waren aardbevingen,” vertelt Daan. “Dat heb ik zelf gezien. Waarom heeft God dan de wereld zo laten schudden? Waarom hebben de bouwvakkers de straten en de huizen dan niet steviger gemaakt?”

“Ja,” zegt mama, “het is ook best een beetje moeilijk. We moeten ook zelf voor heel veel dingen zorgen.”

“En toch belooft God dat Hij voor ons zal zorgen, net als voor de vogels.”

’s Middags maken ze een hele lange ketting vol met pinda’s voor in de tuin. Daar zullen de vogels van smullen.

Als Floor naar bed gaat, moet ze toch een beetje nadenken over al die praatjes

van Daan.

Papa geeft haar een dikke knuffel.

“Papa en mama zorgen echt goed voor je. En de Here God ook.”

Dan komt Daan binnenlopen en geeft zijn zusje ook een knuffel.

“Als God vergeet voor de vogels te zorgen, dan doen wij dat hè, Floor?”

“Elke winter,” zegt Floor.

“We gaan gewoon allemaal heel goed voor elkaar zorgen,” zegt papa. “En nu lekker slapen.”

12 **Ik verveel me zo**

Daar zaten de twee boefjes, Daan en Floor, op de bank. Twee chagrijnige gezichtjes en vier vieze voetjes op tafel.

“We willen niet meer buiten spelen,” zegt Floor.

“Nee, niets aan,” zegt Daan.

“Mama, zullen we koekjes bakken?” vraagt Floor.

“Nee, lieverd, nu even niet,” zegt mama. “Het is lekker weer buiten en er zijn genoeg kinderen in de speeltuin. Ga toch eens lekker buiten spelen. Het zonnetje schijnt!”

Maar vandaag willen Daan en Floor niet naar buiten en ze kunnen zelf even niets verzinnen. Mama is aan het schoonmaken en heeft even geen tijd.

Daan en Floor blijven maar mokken op de bank.

“Nou oké,” zegt mama. “Ik weet het goedgemaakt. Kom maar mee. Dan verzinnen we samen iets leuks.”

“Jaaaaah!” roepen Daan en Floor in koor.

Ze hollen achter mama aan naar buiten.

“Weet je wat we gaan doen?” zegt mama. “We gaan iets heel moeilijks maken.”

“Zie je deze madeliefjes in het gras? We maken er een mooie ketting van.”

Met een mooie, zelfgemaakte krans op hun hoofd dansen de kinderen door het gras.

“Zie je nu wel dat je wel iets leuks kunt verzinnen?” zegt mama.

“Pluk ook nog maar wat bloemetjes voor thuis. Dan zetten we ze in een mooi vaasje.”

Floor vindt kleine blauwe bloemetjes.

“Hoe heten deze?” vraagt ze.

Mama weet het wel.

“Het zijn vergeet-me-nietjes.”

“We zetten ze op tafel. Dan kan ik steeds aan jullie denken.”

“Het was een leuke dag met jullie!”

“Dat is een goed idee,” zegt Floor. “Dan ga ik steeds buiten spelen, omdat ik dan kijk naar de verveel-me-nietjes.”

Daar moeten Daan en mama wel om lachen.

“We hebben ons vandaag niet verveeld, hè Floor?”

13 In de plassen springen

Het heeft geregend en de straat ligt vol met plassen. Het zonnetje schijnt en Daan en Floor zijn naar buiten gerend. Ze stampen heerlijk in de plassen. Daan zoekt de grootste plassen op en probeert eroverheen te springen. Het lukt hem al heel goed.

De beentjes van Floor zijn nog niet zo lang en haar lukt het niet. Midden in de plas valt Floor op haar billen.

“Mijn broek is helemaal nat,” zegt Floor.

Nu is Floor wel een beetje bang dat mama boos wordt.

“Jullie hadden even laarzen en oude kleren aan moeten doen,” zegt mama. Mama is niet blij met de vieze kleren van Daan en Floor. Als ze oude kleren en laarzen aan hebben, mogen ze weer naar buiten.

Daan springt over een hele grote plas. Steeds gaat hij op zoek naar een nog grotere en diepere plas. De volgende plas is wel een beetje diep. Daan springt, maar voelt ineens dat zijn voeten helemaal nat worden.

Dat vindt mama vast niet leuk.

Daan heeft soep laarzen aan. “Hoor eens,” zegt Daan.

Zijn laarzen maken hele gekke scheetgeluidjes.

“Prrrfftt, prrrfftt,” doen de laarzen.

Het water in de laarzen klotst heen en weer.

“Het lijken net scheetjes,” zegt Daan.

Dat wil Floor ook. Ze springt in de plas en nu zijn haar laarsjes ook vanbinnen nat geworden.

Daan en Floor stampen door de straat.

“Prrrfftt, prrrfftt,” doen de laarsjes.

“We hebben scheetlaarsjes!” roepen ze.

Met hard gestamp lopen ze naar huis.

“Hoe krijgen jullie het toch weer voor elkaar?” zegt mama. “Nu zijn jullie sokken en laarzen weer helemaal nat.”

“Sorry mama,” zegt Daan. “Mijn laarzen zijn gewoon een beetje lek.”

“En ik heb hele erge zweetvoeten,” grapt Floor.

“Ja, ja, allemaal smoesjes,” zegt mama.

Maar gelukkig moet mama er wel om lachen.

14 **Jezus in je hartje**

Papa brengt Floor naar bed. Floor vertelt dat ze op school een nieuw liedje heeft geleerd over haar hartje, dat net een huisje is waar Jezus in kan wonen.

Papa kent het liedje ook wel. Samen zingen ze het liedje.

Is je deur nog op slot?
Is je deur nog op slot?
Van je krr, krr, krr,
doe 'm open voor God,
want de Heer wil bij je wonen
en dan ben je nooit alleen.

Je hart is net een huisje
waar het gezellig is,
maar 't is er nog zo donker,
er is iets wat ik mis.

Dan wil Floor graag bidden dat Jezus in haar hartje komt wonen. Samen met papa gaat Floor hardop bidden.

Daarna is Floor blij dat het gelukt is.

"Ik voel nog niets," zegt Floor.

Dat vindt Floor toch wel jammer.

"Papa, wil je even met je oor naar mijn hart luisteren? Misschien is Jezus al binnen?"

"De Here God ziet en hoort jou altijd," zegt papa. "Maar wij zien, horen of voelen Jezus niet altijd. We mogen geloven dat Jezus in ons hart woont."

Daan springt ook op het bed van Floor.

"De juf zegt dat je dat elke dag opnieuw moet vragen."

"Als je een vriendje hebt, hoef je toch ook niet elke dag te vragen of je wel vriendjes bent?" zegt papa.

"Je speelt niet elke dag met elkaar en misschien heb je wel eens ruzie. Toch ben je nog steeds vriendjes."

“Papa en mama bidden ook elke dag of de Here Jezus vandaag de baas in ons hart wil zijn. Maar Hij woont al wel in ons hart. Als we iets doen wat niet goed is, kunnen we ervoor kiezen om niet naar Hem te luisteren. Maar Hij blijft natuurlijk wel altijd van ons houden.”

“Nee hoor,” zegt Daan. “Als je stout bent, is Jezus niet meer in je hartje.”

“Dan gaat Hij even weg,” zegt Daan.

Papa denkt even na.

“Dat is een beetje waar en ook een beetje niet waar,” zegt papa. “Wij kunnen niet in het hart van andere mensen kijken, hè? Soms laten mensen Jezus niet de baas zijn in hun hart en doen ze zelf verkeerde dingen.”

Floor snapt er niets meer van.

“Heb ik dan een deurtje in mijn hartje? Gaat Jezus elke keer naar buiten als ik stout ben?”

Papa glimlacht.

“Jullie moeten nu echt gaan slapen. En je hoeft niet alles helemaal te begrijpen. Jezus houdt van jullie, net zoals papa en mama altijd van jullie houden, ook als je een keer niet goed luistert.”

De volgende avond, als papa Floor weer naar bed brengt, zegt Floor:

“Weet je, papa... ik begrijp het een beetje.”

“Ik heb Jezus al in het huisje van mijn hart gevraagd. Dat is alles wat ik moet doen, hè?”

“En als ik dan toch iets stouts doe, gaat Hij me helpen dat ik geen stoute dingen meer wil doen. Want daar zijn we vrienden voor. Vrienden willen naar elkaar luisteren en elkaar blij maken.”

“Ja, lieve Floor,” zegt papa. “Dat heb je heel mooi gezegd.”

15 **Kleuren mengen**

Mama fietst naar school om Daan en Floor op te halen. Het is een prachtige, zonnige herfstdag. De kinderen rennen op mama af. Floor heeft een rode pluk in haar blonde haren en Daan heeft een blauwe veeg op zijn gezicht.

“Volgens mij hebben jullie vandaag geverfd,” lacht mama.

“Hoe weet jij dat nou weer?” vraagt Daan.

“Kijk maar eens in het schoolraam. Dan kun je je gezicht eens goed bekijken.”

Daan rent het schoolplein over en schopt nog even een berg herfstbladeren omhoog. Floor rent achter haar broer aan, pakt een berg bladeren en gooit ze ook omhoog. Wat een prachtig gezicht, al die vallende bladeren!

Prachtige kleuren dwarrelen over de eens zo saaie, grijze stoeptegels. Floor zoekt de mooiste bladeren uit die ze kan vinden om mee naar huis te nemen.

Thuis legt mama de bladeren in een schaal op tafel.

“Zo, dan kunnen we er mooi van genieten. Een beetje buiten mee naar binnen.”

Terwijl Floor en Daan aan tafel een boterhammetje eten, noemen ze de kleuren van de bladeren op.

“Geel en rood, groen en bruin.”

“Ik kan ook kleuren maken. Dat heb ik vandaag op school geleerd!” zegt Daan. “We gingen kleuren mengen. Want dan konden we mooie herfstkleuren maken om de bladeren te schilderen.”

“We maakten een hele grote boom in de klas.” Daan maakt een groot gebaar met zijn handen. “Als je geel en blauw door elkaar doet en heel hard roert met een dikke kwast, dan krijg je groen. Dat mocht ik samen met Maarten doen.”

“En Bram en Jeroen mochten oranje maken. Toen gingen ze met een kwast rood en geel door elkaar roeren.”

“Het was wel zwaar, hoor,” zegt Daan stoer tegen zijn zusje. “Kijk maar eens wat een spierballen ik ervan heb gekregen!”

Daan laat zijn spierballen zien.

Floor kijkt naar haar kleine armpjes.

“Ik heb geen spierballen, maar ik heb ook geen vieze handen. En dat is ook erg knap van mij,” zegt Floor.

“Wij gingen vanmiddag stempelen met bladeren. Dat is een kunstwerk!”

Mama plakt het prachtige stempelwerk op de deur van de huiskamer.

“Zo, nog meer buiten naar binnen.”

“Jullie hebben hard gewerkt vandaag,” zegt mama. Ze kan het ook wel zien aan Floor en Daan. Na een lange dag op school zijn ze best moe geworden.

’s Middags mogen de kinderen nog even lekker buiten spelen.

Floor komt met vieze laarzen de keuken ingerend. Nu ligt er allemaal aarde op de vloer en dat vindt mama niet zo leuk.

“Nog meer van buiten naar binnen,” zegt Floor.

Mama moet er gelukkig om lachen.

Daan en Floor vallen die avond snel in slaap. Maar na een uurtje krijgt Daan een nare droom. Hij slaat met zijn armpjes in het rond en begint tegen mama te praten.

“Mama, alle stoelen in de kamer zijn rood en van rood word je heel druk!”

“Lieve Daan,” zegt mama, “kleur alle stoelen maar mooi blauw. Daar word je rustig van.”

“Nee, dat kan niet,” zegt Daan. “Rood en blauw worden samen paars en van paars word je ZZZZzzzzzzzzz...”

Daan is alweer in slaap gevallen.

“Van paars word je lekker slaperig,” lacht mama.

16 **Lui oogje**

Vandaag moet Daan naar de dokter. Ze gaan even kijken naar zijn oogje. Bij de schooldokter kon Daan met zijn rechteroogje wat minder goed zien. De dokter besluit dat het goede oogje moet rusten en plakt er een pleister op.

Daan vindt het helemaal niet erg, want zijn oogje doet helemaal geen pijn.

“Mag ik een mooie pleister uitkiezen?” vraagt Daan.

De dokter heeft mooie pleisters en Daan kiest er eentje uit. Nu zit er een prachtige pleister met een hondje op zijn rechteroogje.

Vrolijk en trots stapt Daan de tuin in, waar Floor zit te spelen.

“Kijk eens naar mij!” roept Daan.

Floor schrikt ervan en rent gillend naar papa toe.

“Papa, papa!” roept Floor. “Daan heeft bloed in zijn oogje en een dikke pleister!”

Papa komt ook geschrokken de tuin binnen.

“Nee joh, Floor,” zegt papa.

“Ik heb helemaal geen bloed hoor,” zegt Daan.

Floor heeft nog nooit een pleister op een oog gezien. Mama legt uit wat de dokter heeft verteld.

“Op het goede oogje komt een pleister. Dan moet het luie oogje wat harder werken. Zo kan het wakker worden en beter leren kijken.”

“Dat is wel gek, hè?” zegt mama. “Dat heb je nog nooit gezien.”

Floor vindt het maar een raar verhaal.

“Het luie oogje mag niet slapen en het wakkere oogje krijgt een pleisterdekentje om te slapen!”

Daan begrijpt het al wat beter. Hij knippert heel hard met zijn rechteroogje om het wakker te maken.

Daar moet Floor wel om lachen. Het ziet er heel gek uit.

Gelukkig mag Floor ook een mooie pleister uitkiezen. Ze wil ook zo’n mooie grote pleister en plakt hem op haar arm.

“Dan kan ik er goed naar kijken.”

Daan en Floor gaan weer samen spelen in de tuin. En de pleisters? Die zijn ze alweer helemaal vergeten.

17 **Marsmannetjes**

Bam! Floor slaat heel hard de deur dicht. Ze is heel erg boos. Boos op Daan.

Daan rent achter haar aan en pakt haar vast.

“Laat me los!” gilt Floor.

Ze geeft hem een harde duw en rent gauw naar mama toe.

“Daan is een rotjong,” zegt ze.

Floor drukt haar gezichtje tegen mama’s buik en slaat haar armen om mama heen.

“Heeft Daan je soms een beetje bang gemaakt?” vraagt mama aan Floor.

“Nou, een klein beetje maar,” zegt Daan.

“We speelden marsmannetjes, maar Floor vindt het eng.”

Daan trekt een heel eng gezicht. Met zijn handen maakt hij klauwen en grijpt in de lucht.

“Waaahiiiihh!” brult Daan.

“Niet doen!” roept Floor.

Ze houdt mama stevig vast. Mama slaat een arm om Floor heen.

“Weet je wat, Daan? Ga dit spelletje maar met papa doen. Dat lijkt me een beter idee,” zegt mama.

Papa moet eerst nog even naar de supermarkt en Daan mag mee.

De boodschappen gaan in een stevige, grote kartonnen doos.

“Mag ik die hebben?” vraagt Daan.

“Wat wil je daarmee doen?” vraagt papa.

Daan heeft een goed plan.

Als papa en Daan thuiskomen, ruimen ze de boodschappen op.

“Kom mee naar boven,” zegt Daan.

Boven vraagt Daan aan papa of hij een ruimtepak wil maken van de kartonnen doos.

Papa knipt twee grote gaten in de doos.

“Zo, hier kunnen je armen doorheen.”

Knip, knip, knip.

“Zo, en hier kan je hoofd doorheen,” zegt papa.

Daan tekent met stiften mooie figuren op zijn ruimtepak.

Daan ziet er heel grappig uit: een doos met twee armen, twee benen en een hoofd.

Papa moet ervan lachen.

“Waaaahiiiihh!” brult Daan.

Mama roept dat het eten klaarstaat en Daan en papa gaan naar beneden.

“Waaahiiiihh!” brult Daan richting Floor.

Maar nu is Floor helemaal niet bang.

Ze moet heel hard lachen om die gekke Daan en mama moet ook hard lachen.

Daan ziet er zo gek uit!

“Kijk, ik ben een marsmannetje,” zegt Daan.

“Nee, je bent nu een echt lachmannetje!” roept Floor.

“Ha ha ha!”

Een lachmannetje. Nee, daar is Floor niet bang voor.

Dan moet Daan ook wel lachen.

18 **Mijn vriendjes, de vogels**

Daan en Floor zijn gek op de vogeltjes in de tuin. In het vogelhuisje leggen ze stukjes brood neer. Daarna gaan ze heel stil achter het raam van de keuken staan.

Je mag geen lawaai maken, want daar worden de vogeltjes bang van.

“Kijk!” roept Floor. “Daar komen ze al aan!”

En weg zijn ze weer.

“Sssst,” fluistert Daan.

Een heleboel kleine musjes smullen heerlijk van de stukjes brood.

“Ik vind het wel zielig als er mensen zijn die mijn vriendjes opeten,” zegt Daan.

“Wat zeg je me nou?” vraagt mama geschrokken. “Wie eten er jouw vriendjes op?”

“Mijn vriendjes, de vogels natuurlijk,” zegt Daan.

“Ik ga nooit vogels eten hoor,” zegt Floor.

“Nee, dat zou ook wel heel erg jammer zijn, hoor, Daan, als mensen de vogeltjes gingen opeten.”

Floor trekt een vies gezicht. Daar moet ze niet aan denken.

Maar dan heeft Daan een goed plannetje bedacht om dat te voorkomen.

“Weet je wat?” zegt Daan. “Ik ga aan de Here God vragen of Hij de vogels heel vies wil laten smaken. Dan wil niemand vogels meer eten. En ook de andere dieren niet, zoals de poes.”

“Want een poes kan ook een vogeltje opeten,” zegt Daan.

“Nou Daan,” zegt mama, “dat is inderdaad een heel goed plannetje van jou.”

Aan tafel leest papa een Bijbelverhaal over hoe God voor de vogels zorgt. Net zoals God de Vader ook voor ons mensen wil zorgen.

Dat vinden Floor en Daan een mooi verhaal.

“En weet je, als God dan een dagje geen zin heeft, dan zorgen wij wel voor de vogels. Hè, Daan?” zegt Floor.

Wat zijn Floor en Daan toch slimme kinderen!

19 **Pizza**

“Mama, we willen voor de televisie eten!”

Daan en Floor hebben een tent gemaakt in de woonkamer. Vanuit hun eigen tent willen ze lekker pizza eten en televisie kijken.

Een prachtig plan, maar mama vindt het geen goed idee.

“Dat wordt een troep en straks zit de bank vol met pizzavlekken.”

Hmmmm, de pizza ruikt heerlijk.

Vandaag mag Floor bidden.

“Heer, dank U wel dat U de pizza zo lekker heeft gemaakt.”

“Heeft de Here God de pizza gemaakt?” vraagt papa.

Dan gaat Daan bidden.

“Heer, dank U wel dat U de pizza in de supermarkt heeft gelegd en dat we hem konden kopen.”

“Nou, volgens mij heb ík de pizza’s gekocht en in de oven gedaan, hoor,” zegt mama.

“Als je werkt, verdien je geld en met dat geld kun je eten kopen. Iemand heeft de pizza’s gemaakt en aan de supermarkt verkocht.”

“En toch bidden we elke dag en danken we God voor het dak boven ons hoofd en voor het eten dat we hebben.”

“En als je op school hard hebt gewerkt, dan heb je dat ook zelf gedaan. God zorgt er alleen wel voor dat je kunt werken.”

“En de mooie tekening die Floor vanmiddag heeft gemaakt, heeft zij ook zelf gemaakt.”

“Daar heb je zelf je best voor gedaan,” zegt mama.

“Maar dat je kunt bewegen, ademen en groeien, daar zorgt God voor. Net als met stroom, lijkt het wel. De energie om te bewegen en te groeien kunnen we niet zelf maken.”

“En van die pizza in jullie buik kunnen jullie weer lekker groeien. Daar krijgen jullie energie van.”

Als de pizza’s op zijn, mag Daan danken.

“Heer, dank U wel voor het eten,” zegt Daan. “Dank U wel dat U alle stekkertjes heeft gemaakt en dat ze precies passen. Dank U wel voor de stroom. Dank U wel dat Floor en ik daarom televisie kunnen kijken.”

Dan rennen ze gauw van tafel.

20 **Snerthond**

Daan komt blij uit school. Marloes was jarig en deelde een zakje chips uit.

“En kijk eens wat ik ook nog kreeg!”

Daan laat een spiegeltje zien. Op de achterkant van het spiegeltje staat:

God houdt van .....!

Daan kijkt trots in het spiegeltje.

“God houdt dus van mij,” zegt hij blij.

Daan gaat op de bank zitten en laat het spiegeltje aan zijn Playmobilpoppetjes zien. Floor springt boven op Daan en trekt het spiegeltje uit zijn handen. Ze drukt haar gezichtje er helemaal tegenaan.

Mama moet lachen.

“Volgens mij wil je er wel inkruipen!”

“God houdt heel, heel, heeeeel veel van mij,” zegt Floor trots.

Dan horen ze een raar geluidje.

“Waar komt dat vandaan?”

Het is Balou, de hond.

“Óóóh bah!” gilt Daan. “Balou is aan het kotsen!”

“Hè jakkes,” zegt mama. “Vieze snerthond! Vanmorgen lag er ook al poep in huis. Het moet niet nog viezer worden.”

Mama pakt een emmer met sop om het op te ruimen.

“Arme Balou toch. Daar kan jij toch niets aan doen?”

“Balou heeft A.D.H.D.,” zegt Daan. “Alle Dagen Diarree, hè mam?”

Floor snelt ook al naar het arme beestje toe en aait hem over zijn buikje.

“Ben je zo misselijk, lieverd?”

Ze legt een mooi roze poppenkleedje over hem heen.

“Balou kan er niets aan doen, hoor mam,” zegt Daan streng tegen mama.

Dan speelt Daan weer verder met zijn spiegeltje.

“Kijk, tafel. God houdt van jou.”

“Kijk, bloem. God houdt van jou.”

Daan drukt de spiegel tegen het raam.

“Hallo, grote wereld! God houdt van jullie!”

“Hè bah!” hoort hij mama weer roepen.

“En nu naar buiten, snerthond!”

Mama is alweer boos op Balou. De hond heeft nog meer gespuugd.

“Ik begrijp nu wel waarom de hond zo ziek is.”

Mama laat een stuk zeep zien waar een flinke hap uit is genomen.

“Die zeep rook ook zo lekker. Balou dacht vast dat het een lekker gebakje was.”

“Dat is heel slim hoor, van jou,” zegt Daan. “Als iets lekker ruikt, is het meestal ook wel lekker. Je bent heel slim hoor, Balou.”

“En mama, jij bent een beetje dom,” zegt Daan streng.

Balou is namelijk helemaal geen snerthond.

Daan drukt het spiegeltje tegen de neus van Balou aan.

“Kijk maar. God vindt jou een leuk hondje.”

“Je bent geen snerthond. En als mama het nog een keer zegt, moet je gewoon niet luisteren.”

“Lieve Daan,” lacht mama, “je hebt eigenlijk wel gelijk.”

“Balou had gewoon zin in een heel erg lekker snoepje.”

“Zullen we maar een heerlijk botje voor hem kopen om het weer goed te maken?”

21 Tomgaatje

Het is zaterdag.

“Kom,” zegt papa. “We gaan naar de markt. Zullen we lekkere komkommers en tomaten halen? Dan maken we broodjes gezond. We laten mama nog even uitslapen en verrassen haar straks. Dat is een goed idee!”

Op de markt is het heel druk en Floor is bang dat ze papa kwijtraakt. Ze pakt zijn

hand stevig vast.

Daan rent al een stukje vooruit. Hij is al vaak op de markt geweest.

“Ik heb ze gevonden!” roept hij.

Daan ziet al heel veel tomaten liggen.

“Zo, zo, jongeman. Wat wil je hebben?” vraagt de verkoopster.

“Ik wil heel veel tomaatjes,” zegt Daan, “want wij gaan dat vanmiddag allemaal opeten.”

De mevrouw pakt een paar tomaten en stopt ze in een tasje. Daar komen papa en Floor aan.

“Ook nog een komkommer, graag,” zegt papa.

Floor en Daan mogen de centjes betalen.

“Daag!” roepen ze naar de verkoopster.

De tas is wel een beetje zwaar. Die moet papa dan maar dragen.

Als ze thuis zijn, maken ze samen de tafel klaar. Floor en Daan maken mama wakker.

“Wat een verrassing, hè mama? Wij hebben allemaal lekkere dingen gehaald!”

Mama wast de tomaatjes af.

“Hmm, lekker!” zegt Floor. “Ik wil ook een tomgaatje.”

Mama moet lachen.

“Het heet een tomaat, Floor.”

“Ja,” zegt Floor. “Dat zeg ik toch? Tomgaatje!”

Daan moet heel hard lachen.

“Je lijkt wel een baby die niet kan praten!”

“Het is tomaat!” zegt Daan boos.

Floor moet ervan huilen.

“Dat is niet lief, Daan,” zegt papa. “Floor is nog maar vier jaar en jij moest ook heel veel woorden leren. Kijk nu toch eens, Daan. Floor huilt ervan.”

“Zeg maar even sorry tegen Floor.”

“Nou, sorry hoor,” zegt Daan.

“Maar dan moet je het ook wel goed zeggen,” zegt papa.

Floor blijft boos en wil niet meer naast Daan zitten.

“Ik vind je niet meer lief,” zegt Floor.

Maar Daan wil ook geen ruzie met Floor. Hij wil het toch goedmaken.

Daan loopt naar de keuken en pakt een prikkertje uit de keukenla. Hij prikt een gaatje in een tomaat en loopt naar Floor.

“Floor, kijk eens. Hier heb je jouw tomgaatje!”

Dat is lief van Daan.

Dan moet Floor weer lachen.

“Zie je wel? Tomgaatjes bestaan echt!”

“Dat heb je goed bedacht, Daan,” zegt papa. “Maak nu maar lekker een broodje met tomaat, komkommer en tomgaatjes.”

“Hmmmm, lekker!”

22 Winkeltje spelen

De woonkamer ligt bezaaid met kleurige plastic appeltjes, aardbeien, bananen, shampooflesjes, nep-eieren, hamburgers, worstjes, kleine broodjes, druiventrosjes en een ontelbare hoeveelheid geldstukken.

“Mama, kom je ook wat kopen in ons winkeltje?” roept Daan vrolijk vanachter

zijn kassa.

Als mama de winkel binnenloopt, geeft Floor haar netjes een mandje. “Welkom in onze winkel,” zegt ze uitnodigend met een gulle glimlach.

Floor gaat verder met vakken vullen. Alle groenten en fruit krijgen hun plekje op de televisie, de salontafel, de bank en de vloer. Daar waar het eens zo netjes was, kijkt Floor tevreden naar haar geordende winkeltje.

“Koop je nog wat?” zegt de wachtende Daan achter zijn kassa.

Mama bekijkt de spulletjes voorzichtig. Maar dan brult Daan vanachter zijn kassa dat Floor de spulletjes precies zo moet neerzetten zoals hij het wil.

“Het is ook mijn winkel!” zegt Floor.

Mama koopt plastic ingrediënten voor het avondeten en vertelt baas Daan dat Floor de winkel keurig op orde had.

Mama heeft geen geld om te betalen, maar gelukkig geeft Floor snel wat geld uit de kassa.

In de keuken schenkt mama limonade in voor de kinderen en kookt ze net alsof ze echt aan het koken is, met de gekochte groenten.

De sfeer in de winkel wordt ineens wat minder vrolijk, want Floor besluit de winkel eens flink uit te bouwen. Op de vensterbank tussen de planten liggen nu allerlei plastic groenten. Op de boeken van papa, die op de salontafel liggen, heeft Floor broodbeleg uitgestald. Floor verplaatst spullen van papa en mama en zet ze op de grond.

“Ik heb een grote winkel gemaakt!” zegt Floor trots.

Daan, de winkelbaas, wordt boos. “Dat mag niet van mama. Straks gaat er nog iets kapot!”

Daan trekt bazig de gouden kandelaar uit Floor haar handen en ook de bloempotten worden driftig teruggezet.

Mama slaat haar arm om Floor heen en spreekt Daan toe. “Daan, jij bent al zes. Denk je niet dat jij dat soort dingen ook deed toen je nog maar vier jaar was?”

“Dat weet jij beter dan ik, hè?” zegt Daan brutaal.

Mama brengt snoepjes voor de harde werkers. “Ze mogen verkocht én

opgegeten worden," zegt ze.

Floor eet haar snoepjes zonder te betalen. Daar wordt Daan flink boos van en hij trekt de snoepjes uit haar handen.

Met een boos gezicht gooit Floor een plastic banaan naar Daans hoofd.

Daar gaat de winkel!

Stuk voor stuk regent het nu hagelslag, druiventrosjes en mini-melkpakjes door de woonkamer.

"En nu is het afgelopen!" horen ze mama boos zeggen.

"Jij bent hier niet de baas," zegt Daan tegen mama. "Het is mijn winkel!"

"Bah, af en toe zou ik je wel een tik kunnen verkopen, brutaaltje!" zegt mama.

"Je denkt toch niet dat ik die ga betalen, hè?" zegt Daan.

23 **Bidden**

Papa en mama gaan vanavond naar de film en oma komt oppassen.

Floor heeft er helemaal zin in.

“Gaan jullie al weg?” vraagt ze aan papa en mama.

Ze kijkt naar al het lekkers dat klaarstaat voor vanavond. Ze gaat samen met oma een film kijken en mag ook wat langer opblijven.

Daan vindt het helemaal niet leuk dat papa en mama vanavond weggaan.

“Ik wil liever niet dat jullie weggaan,” zegt hij.

“Ik heb gebeden dat oma niet komt oppassen. Waarom komt oma dan toch?” vraagt Daan.

“God luistert toch altijd naar ons?” vraagt hij aan mama.

“God hoort altijd wat we tegen Hem zeggen,” zegt mama. “Maar luisteren en doen wat jij wilt, zijn niet hetzelfde.”

Daan kijkt naar mama.

“God heeft natuurlijk gehoord dat jij het moeilijk vindt dat wij vanavond weggaan,” zegt mama. “Maar God doet niet zomaar alles wat jij Hem vraagt.”

“Ik dacht dat ik alles mocht vragen,” zegt Daan.

“Dat mag ook,” zegt mama. “Je mag God alles vertellen en alles vragen. God weet wat we nodig hebben en Hij hoort onze gebeden. Maar Hij doet niet altijd precies wat wij vragen.”

Daan denkt even na.

“Dus als ik iets vraag, betekent dat niet dat het ook gebeurt?”

“Precies,” zegt mama.

“Maar het wordt vast heel gezellig met oma,” zegt mama. “En we zijn echt niet zo lang weg.”

Daan denkt even na.

“Kan ik dan wel bidden dat God mij morgen op tijd wakker maakt voor mijn kinderserie op tv?” vraagt Daan.

Mama lacht.

“Daan, weet je nog wat ik net vertelde? Wij hebben zelf ook taakjes. Als jij morgen op tijd wakker wilt worden, kun je natuurlijk zelf je wekker zetten.”

“O ja,” zegt Daan.

Mama geeft hem een kus.

“Maar we kunnen wel samen bidden dat jullie een fijne avond hebben. Maak het samen maar gezellig met oma.”

“Oké,” zegt Daan. “Ik snap het.”

Hij kijkt naar Floor.

“We moeten het zelf gezellig maken met oma.”

Dan denkt hij nog even na.

“En ik vraag God wel of Hij jou morgen op tijd wakker maakt, mama. Dat is jouw taakje.”

Mama begint te lachen.

“En wat is dan jouw taakje?”

“Jou wakker maken!” zegt Daan.

“Dat is dan afgesproken,” zegt mama.

Daan kijkt naar de tafel met al het lekkers.

“Kom Floor, dan gaan we alvast oefenen met gezellig maken!”

24 **De wind en de vragen**

Als papa Daan naar bed brengt, heeft Daan een heleboel vragen.

“Papa, hoe komt het dat Jezus allemaal wonderen kon doen, maar dat ik op school zo veel moet leren?”

Daan denkt even na.

“God kan toch ook alle tafels van tien al in mijn hoofd doen? Dan hoef ik ze niet meer te leren.”

Papa glimlacht.

“Dat zou wel makkelijk zijn,” zegt hij.

“En nog iets,” gaat Daan verder. “Als God alles weet en Hij weet dat er een ongeluk gaat gebeuren, kan Hij er dan ook voor zorgen dat het ongeluk niet gebeurt?”

Papa gaat even op de rand van het bed zitten.

“Dat zijn moeilijke vragen, Daan,” zegt papa. “En weet je? Zelfs mama en ik hebben niet op alles een antwoord.”

Daan kijkt naar papa.

“Maar er zijn ook veel dingen die we in het leven zelf mogen leren. En er zijn dingen die we zelf moeten doen.”

“Zoals tafels leren?” vraagt Daan.

“Ja,” lacht papa. “Zoals tafels leren.”

“God heeft ons ook taken gegeven,” gaat papa verder. “God zegt dat Hij voor mensen, dieren en de natuur zorgt. Maar Hij vraagt ook aan ons om goed voor mensen, dieren en de natuur te zorgen.”

Daan denkt daar even over na.

“Dus God heeft dingen die Hij doet, en wij hebben ook dingen die wij mogen doen?”

“Precies,” zegt papa. “En God wil ons helpen met de dingen die we moeten doen. Hij is altijd bij ons.”

Daan kijkt naar het raam.

“Net als de wind,” zegt hij.

Papa kijkt hem vragend aan.

“De wind is ook altijd om ons heen,” zegt Daan. “Je kunt hem niet vastpakken,

maar je weet dat hij er is.”

Papa glimlacht.

“Dat vind ik een mooie gedachte, Daan.”

Daan kijkt nog even naar buiten.

“De wind kan heel hard waaien,” zegt hij. “Maar hij kan ook heel rustig zijn.”

“Dat klopt,” zegt papa. “En misschien mag het nu ook een beetje rustig worden in jouw hoofd. Je hebt vandaag heel veel vragen gehad.”

Daan kruipt lekker onder zijn dekbed.

“Papa?”

“Ja?”

“Is God dan ook bij me als ik slaap?”

“Ja,” zegt papa. “God is altijd bij je.”

Daan doet zijn ogen dicht.

“Dan hoef ik nu niet meer alles te weten.”

Papa geeft hem een kus.

“Dat hoeft ook niet, Daan. Het belangrijkste antwoord is dat God heel veel van jou houdt.”

“Welterusten, Daan,” zegt papa.

“Welterusten, papa.”

25 **Dex en het muisje**

Daan en Floor hebben van papa een speelgoedmuis gekregen. Floor heeft de muis in haar bed gelegd. Ze wil niet dat Dex haar nieuwe knuffel gaat pakken. En Dex mag niet boven komen. Ze is zuinig op haar nieuwe muis.

Maar Daan heeft zijn muis wel mee naar beneden genomen. En Dex wil de knuffel steeds afpakken.

Dex de hond vindt het muisje wel erg leuk. Hij wil ermee spelen en neemt hem mee naar zijn mand.

Daan pakt de muis uit zijn mand, maar Dex wil er graag aan trekken. Alsof Daan een spelletje met hem speelt.

“Laat los!” roept Daan tegen Dex.

“Ik dacht dat alleen poezen op jacht gingen naar muizen,” zegt Daan tegen mama.

“Dat kan ik me voorstellen,” zegt mama. “Maar Dex vindt alles waar jullie mee spelen heel interessant. Laatst moest ik zelfs Playmobil uit de hondenmand halen. Dex sleept speelgoed mee naar zijn mand alsof het allemaal van hem is.”

Als Daan uit school komt, ziet hij zijn muis op de grond liggen.

Maar... de staart is eraf!

“Dex!!!!” roept Daan boos.

De hond rent snel naar zijn mand.

Mama zegt: “Wees maar niet te boos op Dex, lieve Daan. Dex is een hondje en denkt niet zo goed na over wat van hem is en wat van jou is.”

Daan knuffelt de hond Dex.

“Ik denk dat Dex wel weet dat het mijn muis is,” zegt Daan. “Want hij kijkt wel heel schuldig.”

“Maar Dex,” zegt Daan tegen de hond, “ik denk dat jij vergeet dat je een hond bent en geen poes!”

Mama pakt de staart van de muis uit de hondenmand.

“Deze kan ik wel weer maken,” zegt ze.

“Weet je wat we gaan doen?” zegt mama. “We kopen een echte hondenknuffel voor Dex. En een lekker botje, helemaal alleen voor honden.”

Daan kijkt naar Dex.

“Dan hoef je mijn muizen tenminste niet meer op te eten!”

26 **Foutje maken mag**

Papa en mama hebben een heleboel boodschappen gedaan.

Bij het afrekenen merkt papa ineens dat hij de grote boodschappentas helemaal in de auto heeft laten liggen.

“Daan, wil jij de grote tas uit de auto halen?” vraagt papa.

Papa geeft hem de autosleutel.

Daan is helemaal trots dat hij de auto open mag maken.

Trots komt hij terug met de grote tas.

“Ik ben nu al zes jaar,” zegt Daan. “Ik kan papa natuurlijk al heel goed helpen!”

’s Middags geeft mama Daan een kopje koffie.

“Wil jij die naar papa brengen?” vraagt ze.

Daan loopt heel voorzichtig met de koffie naar papa.

Hij merkt niet dat er achter hem een paar druppeltjes koffie op de grond vallen.

Als Daan terugloopt, ziet hij ze ook niet.

Mama heeft de druppeltjes alweer snel opgeveegd.

“Goed gedaan, grote jongen van me,” zegt mama trots.

Daan gaat lekker televisie kijken.

Hij zwaait met zijn voeten door de lucht.

Maar oeps!

Met zijn voet tikt hij de limonade van tafel.

“MAAAAM!” roept Daan geschrokken.

Mama komt snel kijken.

“Geeft niks,” zegt ze. “We ruimen het gewoon even op.”

Aan tafel wil Floor zelf haar melk inschenken.

Maar het pak zit nog helemaal vol en is daardoor best zwaar.

“Kom,” zegt mama. “Laat mij het even voor je doen.”

Maar Floor trekt het pak naar zich toe.

“Ik wil het zelf doen!” zegt ze boos.

Ze tilt het pak op.

KLOTS!

De melk stroomt over de tafel en op de vloer.

Floor kijkt geschrokken naar de grote plas.

“Oeps...”

Mama pakt een doek.

“Geeft niks, Floor. We ruimen het samen op.”

’s Avonds eten ze soep.

Mama schept soep op het bord van Daan.

Bij de tweede lepel trekt Daan ineens zijn bord weg.

“Ik heb genoeg!” zegt hij.

Plons!

Er ligt soep op de tafel.

“Bah,” zegt mama. “Ik kan de vaatdoek zo langzamerhand wel de hele dag bij me houden!”

Daan kijkt een beetje schuldig.

Even later zet mama de pan soep op het aanrecht.

Maar dan...

Oeps!

Er valt een beetje soep op de keukenvloer.

Mama kijkt naar de soep.

Dan naar de vaatdoek.

En haar gezicht wordt een beetje rood.

Daan en Floor pakken snel allebei een vaatdoek.

“We helpen wel!” zegt Daan.

Samen maken ze de tafel en de vloer schoon.

Mama kijkt naar de twee kinderen.

Floor geeft mama een knuffel.

“Jij mag ook wel een keer knoeien hoor, mama,” zegt ze lief.

Mama moet lachen.

“Dank je wel, lieve Daan en Floor.”

Ze geeft allebei een kus.

“Gelukkig hoeft niemand perfect te zijn.”

Daan kijkt naar de vaatdoek in zijn hand.

“Fijn,” zegt hij. “Dan mag ik dus ook nog wel een foutje maken.”

Floor kijkt hem aan.

“Dat heb je vandaag al genoeg gedaan!”

Daan begint te lachen.

Mama lacht mee.

En zelfs de laatste druppel soep op de vloer lijkt ineens niet meer zo erg.

27 **God houdt van iedereen**

Daan komt uit school met een klein spiegeltje.

Achter op het spiegeltje staat een tekst uit de Bijbel:

Johannes 3:16
“Want zo lief had God de wereld dat Hij zijn enige Zoon gegeven heeft, zodat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.”

Daan laat het spiegeltje trots aan mama en Floor zien.

“Vandaag heb ik geleerd dat God van de hele wereld houdt,” vertelt hij.

“Kijk maar eens in het spiegeltje, Floor.”

Floor kijkt erin en begint te lachen om haar eigen gezicht.

“Zie je wel?” zegt Daan. “Als je in de spiegel kijkt, weet je dat God ook van jou houdt.”

Daan draait het spiegeltje om.

Nu ziet hij de hele huiskamer in de spiegel.

“God houdt vast ook van mijn Lego,” zegt Daan. “En van mijn Playmobil!”

“Nu wil ik!” roept Floor.

Ze pakt het spiegeltje en laat al haar speelgoed erin zien.

Haar lievelingspop mag natuurlijk ook niet ontbreken.

“God houdt ook van mijn pop,” zegt Floor.

Op dat moment springt hondje Dex op de bank.

“Kijk! Dex wil ook in de spiegel!” roept Floor.

Daan houdt het spiegeltje voor Dex.

“God houdt ook van hondjes,” zegt hij.

“Laat mijn koprol zien!” roept Floor.

Ze maakt een koprol op de bank.

“Ja hoor,” zegt Daan. “God vindt jouw koprol vast mooi.”

“Nu ik!” roept Daan.

Hij springt iets hoger dan Floor.

Daan oefent namelijk al een tijdje voor een echte salto.

Maar...

HOP!

Daan komt boven op Dex terecht.

“PIEP!”

Dex springt geschrokken van de bank.

Dan komt mama snel kijken.

“Daan en Floor,” zegt mama, “Dex mag niet op de bank. En koprollen maken op de bank vind ik ook geen goed idee.”

Daan pakt snel het spiegeltje.

“Maar mama, je mag niet boos zijn! God vindt de koprollen mooi en God houdt van ons.”

Mama moet even lachen.

“Dat klopt, Daan. God houdt van jullie. En ik hou ook van jullie.”

Ze kijkt naar de bank.

“Maar ik vind niet alles goed wat jullie doen.”

Daan kijkt haar vragend aan.

“Hoe kan dat dan?”

“Nou,” zegt mama, “ik kan heel veel van jullie houden en toch zeggen dat iets niet goed is. Ik wil jullie ook leren wat goed en veilig is.”

Daan knikt langzaam.

“Zo is het ook bij God,” zegt mama. “God houdt altijd van ons. Maar dat betekent niet dat Hij alles wat we doen goed vindt. Hij wil ons ook leren wat goed is en ons helpen om goede keuzes te maken.”

Daan denkt even na.

“Dus God houdt van mij, ook als ik iets doe wat niet goed is?”

“Ja,” zegt mama. “Zijn liefde voor jou verandert niet.”

Daan kijkt naar het spiegeltje.

“Dat is fijn.”

Dan krijgt hij ineens een idee.

“Moeten papa en jij dan ook nog opgevoed worden?”

Mama begint te lachen.

“Jazeker!”

Floor kijkt verbaasd.

“Door wie dan?”

Mama lacht.

“Door God natuurlijk.”

Daan en Floor beginnen allebei te lachen.

“Dan zijn we dus allemaal nog aan het leren!” roept Daan.

Mama knikt.

“Precies.”

28 **Het goede voorbeeld geven**

Uit school vraagt Daan of Anna mag komen spelen. Samen willen ze koekjes

gaan bakken.

Anna is een meisje dat alles zegt wat ze denkt. Daarom vindt Daan haar zo grappig.

Als ze binnenkomen, kijkt Anna eens goed om zich heen.

“Wat een rommel is het hier,” zegt ze. “Mijn mama heeft altijd alles netjes.”

Bij het drinken van limonade neemt Anna een slok.

“Onze limonade is veel lekkerder dan die van jullie.”

Daan moet er stiekem om lachen.

Terwijl mama het koekjesdeeg klaarmaakt, spelen Daan en Anna even boven.

“Komen jullie koekjes bakken?” roept mama.

Anna stormt naar beneden.

“Waarom is de slaapkamer van Daan kleiner dan jullie slaapkamer?” vraagt ze. “Jullie hoeven er alleen maar te slapen, terwijl Daan op zijn kamer moet spelen.”

Daan kijkt naar mama.

Mama haalt even diep adem.

“Kom maar, dan gaan we koekjes maken,” zegt ze.

Tijdens het koekjes bakken is het gelukkig gezellig.

“Wat heb je een mooie jurk aan, lieverd,” zegt mama tegen Anna.

Anna kijkt haar boos aan.

“Ik wil niet dat je iets over mijn jurk zegt. Alleen mijn mama mag mij lieverd noemen!”

“Oh,” zegt mama. “Dat wist ik niet.”

Na een tijdje zijn de koekjes klaar.

Of nou ja... klaar?

Na dertig minuten zijn ze toch een beetje hard geworden.

Daan vindt ze wel lekker.

Anna neemt een hap en trekt een gek gezicht.

“De koekjes van mijn mama smaken veel lekkerder!”

Mama heeft nu toch wel genoeg van alle vergelijkingen.

“Je bent wel een prinsesje, zeg,” zegt ze een beetje boos. “Ga de volgende keer maar bij jullie spelen als daar alles zoveel beter is!”

Anna slaat een arm om Daan heen.

“Mijn mama is nooit boos. Zij geeft altijd het goede voorbeeld.”

Mama kijkt even naar Anna.

Dan zegt ze:

“Je hebt gelijk dat ik niet zo boos had moeten doen. Sorry, Anna.”

Anna kijkt verbaasd.

“Sorry zeggen is óók het goede voorbeeld geven,” zegt mama.

Ze glimlacht.

“In ieder huis gaat het anders. Bij jullie thuis doen jullie sommige dingen anders dan bij ons. Dat is helemaal niet erg.”

“Als je bij veel verschillende kinderen thuis speelt, zie je vanzelf dat ieder huis weer anders is,” gaat mama verder. “Er is niet één huis dat alles het beste doet.”

Daan kijkt naar het bord met koekjes.

“Maar mama...” zegt hij.

“Ja?”

“Als je wilt weten hoe mislukte koekjes smaken, dan heb jij vandaag wel het goede voorbeeld gegeven.”

Mama begint te lachen.

“Dat is waar!”

Ze schuift het bord naar Anna en Daan.

“Pak er nog maar eentje.”

Anna neemt een koekje.

Daan neemt er ook één.

Ze kauwen allebei heel serieus.

“Ze zijn best een beetje lekker,” zegt Anna.

Daan knikt.

“Maar de limonade van jullie is nog steeds niet zo lekker als die van ons.”

Anna kijkt naar hem.

Dan schieten ze allebei in de lach.

Zelfs mama moet lachen.

29 **Kerstpop**

Het is december en de wereld is wit van de sneeuw.

Papa helpt Floor met het aantrekken van haar laarzen. Daan trekt zijn dikke winterjas aan.

Vandaag gaan ze naar een kerststalletje in het bos bij de kinderboerderij. Ze komen hier wel vaker.

Maar vandaag ziet de kinderboerderij er extra gezellig uit. Overal hangen kleine lampjes.

Floor heeft erge haast.

“Kom, Daan! Rennen! We gaan naar het kindje Jezus!”

Daan loopt niet zo snel.

Hij wil eigenlijk liever naar de geitjes.

Hij vindt de kou maar zielig voor de beestjes.

En dat kindje in de kribbe?

Dat is toch maar een pop?

Die heeft het helemaal niet koud.

Bij het kerststalletje doet iedereen alsof het verhaal echt gebeurt.

Mama begroet Maria en Jozef.

“Dag Maria. Dag Jozef,” zegt ze.

Papa kijkt heel serieus naar het kindje in de kribbe.

Daan kijkt verbaasd naar zijn ouders.

“Snappen ze dan niet dat het nagespeeld is?” denkt hij.

Floor knielt bij de kribbe.

“Hallo, lieve Jezus,” zegt ze.

Mama legt haar hand voorzichtig op het hoofdje van de pop.

Daan pakt snel mama's hand.

“Je mag toch niet doen alsof dit de echte Jezus is?” vraagt hij.

Daan denkt aan een verhaal dat hij op school heeft gehoord.

Daarin hadden mensen een gouden kalf gemaakt en daarvoor gebeden.

God was daar heel boos om geworden.

Daan kijkt nog eens naar de pop.

“Zal ik met jou naar de echte Jezus bidden, mama?” vraagt hij.

Mama glimlacht.

“Dat vind ik een mooi idee.”

Als ze later weer naar huis lopen, praat papa met Daan.

“Je hebt goed nagedacht,” zegt papa. “Floor mag best even doen alsof zij Maria ontmoet en dat de pop Jezus is. Dat hoort bij het naspelen van het kerstverhaal.”

Daan knikt.

“Maar jij hebt ook gelijk dat deze pop natuurlijk niet echt Jezus is,” gaat papa verder. “Jezus is niet in deze pop. Wij bidden ook niet tot een beeld of een pop die door mensen is gemaakt. Wij bidden tot God.”

Daan kijkt tevreden.

“Dat dacht ik al.”

“Maar we kunnen hier wel aan Jezus denken,” zegt papa. “Want het kerstverhaal vertelt ons dat Jezus naar de wereld kwam.”

Daan glimlacht.

“Dan bid ik liever tot de echte Jezus.”

“Dat mag,” zegt papa.

BAM!

Ineens krijgt Daan een sneeuwbal recht tegen zijn jas.

“Ha, ha!” roept Floor.

Ze rent snel weg.

“Deze sneeuwbal was wél echt, hoor, Daan!”

Daan kijkt verbaasd naar zijn jas.

Papa kijkt naar Daan.

Daan kijkt naar papa.

Dan moeten ze allebei lachen.

“Kom, Daan,” zegt papa. “We maken samen een échte grote sneeuwbal.”

En Floor?

Die rent alvast zo hard als ze kan weg.

30 **Per ongeluk expres**

Daan en Floor hebben zich verkleed.

Floor heeft de hoge hakken van mama aangedaan. Ze wiebelt terwijl ze loopt. Wanneer ze bijna valt, grijpt ze Daan vast aan zijn trui. Zo kan ze gelukkig blijven staan.

Toch wordt Daan boos.

“Blijf van me af! Je trekt aan mijn trui!” zegt Daan.

“Maar ik deed het niet expres,” zegt Floor. “Ik viel bijna en ik moest me aan jou vasthouden.”

Daan geeft Floor een duw, waardoor ze toch op de grond valt.

Floor wil eigenlijk heel boos worden, maar dan hoort ze papa thuiskomen.

Ze rent naar hem toe.

Papa geeft Floor een dikke knuffel. Daarna ploft hij op de bank en mama geeft hem een kopje koffie.

“Heb je nog wat beleefd vandaag?” vraagt papa aan Floor.

Floor vertelt over het verkleden en over Daan die haar net een duw heeft gegeven.

Dan ziet Daan dat papa uit zijn werk is. Hij rent naar hem toe en springt op zijn schoot.

Papa neemt net een slok van zijn koffie.

Door de sprong van Daan morst de koffie op de grond.

“O, sorry!” zegt Daan. “Ik deed het niet expres.”

“Geeft niet hoor, Daan,” zegt papa. “Als je iets per ongeluk doet, doe je niets verkeerds. Net als Floor, die net bijna viel. Dat hoorde ik.”

Daan kijkt naar Floor.

“Sorry, Floor,” zegt hij. “Ik heb je net per ongeluk expres geduwd.”

Papa kijkt verbaasd.

“Per ongeluk expres?” zegt hij. “Jij bent me er eentje!”

“Het is heus niet makkelijk, hoor Daan, om op mama’s hakken te lopen,” zegt Floor.

Ze trekt haar schoenen uit en gooit ze naar Daan.

“Hier, probeer maar eens!”

Dat wil Daan wel even proberen.

Hij wiebelt net zo erg als Floor.

“Je hebt helemaal expres gelijk, Floor!” lacht Daan. “Dit is veel te lastig!”

Floor begint te lachen.

En Daan ook.

31 **Wat wil je later worden?**

Deze week gaat het op school over beroepen.

Floor vertelt aan tafel dat er een echte tandarts op school is geweest. De kinderen mochten met een spiegeltje in hun eigen mond kijken en de tandarts vertelde over zijn werk.

“Gelukkig was er nu niemand bang om naar de tandarts te gaan,” zegt papa.

“Morgen komt er een bakker vertellen over zijn werk,” vertelt Floor. “En er komt ook nog een kapster.”

“We kunnen later alles worden wat we maar willen!” zegt Floor blij.

“Ik wil ridder worden,” zegt Daan. “Dan ga ik draken verslaan!”

“Dat kan niet,” zegt Floor. “Draken bestaan niet en ridder is geen echt beroep.”

Daan kijkt een beetje teleurgesteld.

“Laten we doen alsof alles kan,” zegt papa. “Wat zou je dan willen zijn?”

“Drakenjager!” roept Daan.

“Dan word ik dierenjuf en kan ik met dieren praten!” roept Floor enthousiast.

“En jij, pap? Wat wil jij dan doen?” vraagt Daan.

“O, ik word de koning van Lui Lekker Land,” zegt papa.

“Hé, jullie vergeten mij,” zegt mama. “Ik wil wel een dagje prinses zijn.”

“Nee, dat kan niet,” zegt Floor heel serieus. “Jij moet altijd mama zijn.”

“Ja,” zegt Daan. “Jij bent voor altijd mama. Dat is nu eenmaal zo.”

“Hè, dat is jammer,” zegt mama.

“Ik weet het!” zegt Daan. “Papa is de koning van Lui Lekker Land. Dan moet mama papa’s prinses zijn.”

“Jaaa!” roepen Daan en Floor.

“Dan mag mama wel prinses zijn,” zegt Floor. “Maar ze moet wel mama-prinses blijven!”

Mama begint te lachen.

“Nou, dat klinkt als een hele bijzondere baan voor mij!”

32 **Zeurende kinderen**

“Mogen we met je mee naar de supermarkt?” vragen Daan en Floor aan mama.

“Fijn!” zegt mama. “Dan kunnen jullie mij mooi helpen.”

Bij de supermarkt staan buiten allemaal kinderen.

“Heeft u nog zegeltjes?” vragen de kinderen aan de mensen die naar buiten komen.

“Aha!” zegt mama. “Nu snap ik waarom jullie mee wilden naar de supermarkt.”

In de supermarkt willen Daan en Floor dat mama zo veel mogelijk geld uitgeeft.

“Bij elke tien euro krijgen we een zegeltje voor het sparen van knuffels,” zegt Floor.

Maar mama doet gewoon de boodschappen en let ook goed op de prijzen.

Daan gooit snel nog iets in de winkelmand van mama.

Als mama dat ziet, zegt ze streng: “Daan, dat mag echt niet zomaar!”

“Mammmmm... mogen we deze chips?” vraagt Floor.

“Mammmmm... mogen we deze koekjes?” vraagt Daan.

Mama vindt samen boodschappen doen een stuk lastiger dan wanneer ze alleen was gegaan.

“Mam, mogen we ijsjes kopen?” vraagt Daan alweer.

“Jaaaah, en chocola!” roept Floor.

Mama zucht.

Bij het afrekenen zegt mama: “Nou, de volgende keer ga ik toch maar weer alleen boodschappen doen hoor. Jullie zeuren over alles!”

De winkelmeneer geeft Daan en Floor hun zegeltjes.

“Jippie!” roepen ze blij.

De winkelmeneer kijkt naar mama.

“Kijk eens aan, wat een lieve kinderen heeft u. En zo snel tevreden!” zegt hij.

Mama kijkt naar Daan en Floor.

Daan en Floor kijken naar hun zegeltjes.

Ze zeggen maar even niets.

32**Praten met je mondje**

Daan komt uit school gerend en vliegt mama in de armen. Er komen een heleboel woorden tegelijk uit zijn mond.

“Vertel eens rustig wat er gebeurd is, Daan,” zegt mama.

Floor staat naast mama. Zij is natuurlijk ook heel nieuwsgierig waarom Daan zo druk is.

Met grote handgebaren vertelt Daan dat Lucas al dagen zijn jas op de kapstokplek van Daan hangt.

“Mijn naam staat er toch boven!” zegt Daan boos.

“Ik zeg het elke dag tegen hem. En toen zei ik: ‘Als je nu niet naar mijn mondje luistert, dan sla ik jou met mijn handje.’ Nou, dat heb ik gedaan.”

“Maar toen zei de juf dat dat niet mocht. ‘Praten doen we met onze mondjes, niet met onze handjes,’ zei de juf.”

“Maar ik praatte toch ook met mijn mondje?” vraagt Daan.

Floor moet een beetje lachen. Daan heeft de regel van de juf duidelijk niet helemaal begrepen.

“Praten doe je met je mondje en niet met je handje,” zegt mama.

Daan begrijpt het nog steeds niet zo goed.

“Ik heb het elke dag gezegd en Lucas wilde maar niet luisteren. Toen Lucas schrok van de tik die ik gaf, zei hij pas: ‘Oké, ik zal het niet meer doen.’”

“Ik denk dat mijn hand beter praat dan mijn mondje,” zegt Daan.

“O, kom maar, Daan,” zegt mama. “Ik snap wel dat je erg boos bent geworden. Maar als iemand niet luistert, moet je hem niet slaan. Laat de volgende keer de juf het maar oplossen.”

Daan knikt.

“Laten we nu maar naar huis gaan,” zegt mama. “Want ik hoor twee buikjes praten. Ze hebben zin in koekjes. Horen jullie het ook?”

Thuis schuift Floor snel een stoel tegen het aanrecht en klimt erop. Zo kan ze bij de koektrommel.

“O, maar mama,” zegt Daan, “het is toch geen koekje van eigen deeg, hè? Want de vorige koekjes waren een beetje te hard geworden.”

“Nee hoor, Daan en Floor. Deze koekjes zijn lekker zacht.”

“Deze koekjes mag je pakken met je handjes en eten met je mondje,” zegt Daan vrolijk.

34 **Daan en zijn monsters.**

De klok in de huiskamer laat van zich horen. Het is zeven uur. Net zat Daan nog op de bank te spelen, maar nu ziet mama alleen nog een heleboel autootjes liggen die papa straks mag opruimen. Mama kijkt eens achter het gordijn. “Daan, waar ben je nu, klein monstertje van me?”

Daan is muisstil en geeft geen kik. *Ze ziet me vast niet onder de eettafel,* denkt hij. Maar Daan wiebelt zo onrustig op zijn knietjes heen en weer, dat hij tegen de stoelpoot aan stoot. De spanning wordt hem te veel en hij begint zachtjes te lachen.
“Sst, dommerik,” fluistert Floor, en ze geeft hem een por in zijn zij. “Straks hoort mama ons nog!”

Daan geeft Floor een harde por terug. “Au!” roept ze hard.
Dan voelen Daan and Floor ineens twee armen om zich heen en gieren ze het uit van het lachen. Mama heeft de twee kinderen onder de tafel gevonden! En ook al willen ze best nog een potje verstoppertje spelen, mama zegt dat het nu echt bedtijd is. “Kom op jongens, naar boven. Tandenpoetsen en naar bed.”
Mama kietelt Daan en Floor de trap op.

Floor rent meteen naar haar kamer en ploft op haar bed vol knuffels. Ze heeft er wel tien en ze mogen allemaal bij haar in bed slapen. *Wie zal ik waar neerleggen?* bedenkt ze. Eén voor een krijgen haar knuffels een mooi plekje.
Mama heeft de pyjama's al gepakt. “Daan, waar ben je nu weer?” vraagt ze.
Maar Daan is op de trap blijven staan. Het is er donker en hij durft niet verder te lopen. “Ik denk toch echt dat ik een monstergeluidje vanuit mijn kamer heb gehoord,” zegt hij zachtjes tegen mama.
Dit gebeurt de laatste weken al elke avond. Mama loopt naar Daan toe en pakt zijn hand. “Kom, we gaan samen in je kamer kijken,” zegt ze lief. Mama zegt wel elke avond dat hij niet bang hoeft te zijn, maar toch is hij het wel. Zelf wil hij ook liever een stoere jongen zijn die alle monsters voor zijn kleine zusje verslaat.
Maar Floor is helemaal niet bang.
Zij gelooft niet in monsters. Zij moet juist voor haar knuffels zorgen, want die zijn volgens haar wél bang. Floor niet hoor, zij is een stoere meid. Daan baalt.
Was hij maar zo stoer als Floor! Hij is ten slotte al acht jaar, twee jaar ouder dan

zijn zusje.
Daan loopt samen met mama de trap verder op. Op zijn bed ligt zijn pyjama al klaar. Hij trekt zijn lievelingspyjama aan: een blauw-groene met allemaal dinosaurussen erop. De stof voelt heerlijk zacht. Hij is eigenlijk ook heel moe en heeft zin om te gaan slapen.

“Mama, heb je al wel onder mijn bed gekeken?” vraagt Daan.
Floor is haar tanden aan het poetsen in de badkamer. “Bangerd!” roept ze. “Mama zegt toch elke avond dat monsters niet bestaan en dat je niet bang hoeft te zijn?”
“Maar ik mág wel bang zijn!” roept Daan boos terug. “Daar kan ik toch ook niets aan doen?”
Dex, hun kleine hondje, is op de gezellige herrie afgekomen. Hij loopt de badkamer in en wandelt dan naar Daans kamer. Voordat iemand hem kan pakken, springt hij op het bed en ploft heerlijk neer op het kussen van Daan. Dex is dol op Daan en slaapt het liefste elke avond bij hem. Het krult zijn lijfje op en begint al snel zachtjes te snurken.

Omdat Daan de laatste tijd zo vaak uit bed kwam omdat hij bang was, vindt mama het nu wel goed dat Dex bij hem slaapt. Dat voelt een stuk veiliger. Dex is wel een klein hondje en een echte allemansvriend die liever geen ruzie maakt, maar Daan vindt het heerlijk dat zijn harige vriendje op zijn dekbed ligt.
Mama ziet Dex liggen. “Zijn jullie al klaar met plassen en tandenpoetsen? Dex ligt alweer te ronken!”
Floor duikt als eerste haar prinsessenbed in. Mama heeft een mooi roze gordijn gemaakt dat vanaf het plafond om haar bed heen hangt, zodat het net een tentje is. Het bed is net verschoond en ruikt heerlijk schoon. Dat is het allerfijnste: slapen in een lekker fris bedje. Floor is moe. Mama zingt samen met haar een liedje en loopt daarna naar Daan.

Daan en Floor gaan wel tegelijk naar bed, maar omdat Daan ouder is, mag hij nog even een stripboek lezen. Er ligt een hele stapel Donald Ducks naast zijn bed. De meesten heeft hij al heel vaak gelezen, maar dat maakt hem niets uit. Mama komt bij Daan op het bed zitten. Dex wordt wakker en kruipt gezellig bij haar op schoot. Daan leunt ook tegen mama aan. Hoe moe hij ook is, hoe kun je nu lekker gaan slapen als je angst in je buik voelt?
“Mam, ik blijf bang voor monsters,” fluistert hij. “Iedere avond kijk ik achter het gordijn en onder mijn bed. Ik zie nooit wat, maar wat moet ik doen als ze tóch in mijn kamer komen?”

Mama legt geduldig uit dat monsters echt niet bestaan. Ook belooft ze dat ze

straks nog vaak komt kijken als hij slaapt.
“En Dex is een goede waakhond,” zegt mama. “Ik weet zeker dat als er ook maar iemand jouw kamer in komt, Dex meteen wakker wordt om jou te beschermen. Je bent zijn beste maatje. Honden slapen heel licht.
Dex gaat echt wel blaffen en grommen als er iets vreemds gebeurt.”
Daan denkt diep na. Mama heeft wel gelijk, dat weet hij best. Mama doet zo hard haar best en ze is de allerliefste. Eigenlijk weet Daan diep van binnen ook wel dat monsters niet echt bestaan. Alleen in tekenfilms, en daar moet hij juist vaak om lachen. Dan zijn ze grappig en helemaal niet eng.
Gewoon gekke, getekende figuurtjes. Een kabouter, een elfje, een trol of een eenhoorn: dat zijn allemaal fantasiefiguren die in het echt niet bestaan. Net als de monsters op tv.
Floor heeft een kleurboek vol met dat soort fantasiefiguren.
Ze kleurt de eenhoorns roze en is dol op elfjes. Die figuren vindt Daan ook helemaal niet eng.
“Mama, dat is nu juist mijn aller, aller, allergrootste probleem,” zegt Daan, en hij kruipt lekker dicht tegen mama aan. “Als er échte monsters in mijn kamer kwamen, dan wist ik zeker dat Dex zou gaan grommen en blaffen. Hij wil buiten met iedereen spelen en is een echte schat, maar mij zou hij beschermen. Maar... Dex kan mijn monsters niet zien. Dus kan hij ook niet blaffen.”
“Zijn de monsters dan onzichtbaar?” vraagt mama.
“Nee, je snapt niet wat ik bedoel,” zegt Daan. “De monsters zijn fantasie. Ze zitten in mijn hoofd, maar ik ben er nog steeds bang voor.
En Dex kan niet in mijn hoofd kijken. Hij gaat niet blaffen als ik aan monsters denk of als ik over ze droom, want hij ziet ze niet. Die monsters bestaan alleen in mijn hoofd. Dat weet ik eigenlijk wel.”
Dex wordt wakker van Daans luide stem. Hij kijkt even op, strekt zijn pootjes uit en gaapt uitgebreid. Dex denkt inderdaad niet na over monsters. Hij sluit zijn oogjes en slaapt alweer. Zo snel gaat dat bij hondjes.
“Ik ben helemaal alleen in mijn hoofd, en daar zit mijn monster-bangheid,” zegt Daan verdrietig.
Daan heeft het goed uitgelegd. Mama knikt en geeft hem een hele stevige knuffel. “Grote mensen zijn in hun gedachten ook wel eens bang voor dingen, hoor. Niet voor monsters, maar voor dingen die in het echt helemaal niet hoeven te gebeuren. Dat is eigenlijk precies hetzelfde: bang zijn voor iets wat er niet is. En al die bange gevoelens zitten inderdaad in je eigen hoofd.”
“Was ik Dex maar,” zucht Daan. “Of konden jij, papa en Dex maar in mijn hoofd kruipen om die monstergedachten eruit te vechten.”
“Ik kan nu alleen tegen je praten,” zegt mama zacht. “Maar weet je wie er wel in jouw hart en in jouw hoofd kan vechten? De Heere Jezus kan jou helpen. We kunnen bidden dat Jezus jou vanbinnen steeds een beetje sterker maakt, zodat

je leert vertrouwen dat je veilig bent. Net zoals Dex jou aan de buitenkant wil beschermen, wil de Heere Jezus jouw gedachten vanbinnen beschermen tegen de angst.”
Mama legt uit hoe dat werkt. “In de Bijbel staat dat Jezus heel zachtmoedig was, net zo lief en geduldig als een klein lammetje. Hij liet Zich zomaar gevangennemen. Maar omdat Jezus na drie dagen weer opstond uit de dood, heeft Hij voor altijd gewonnen van al het kwaad en alle angst. Nu is Hij niet meer dat kwetsbare lammetje, maar juist zo supersterk als een brullende leeuw! En die sterke Leeuw, Jezus, woont in jouw hart. Hij brult al die bange monstergedachten zo je hoofd uit.”
Als je het moeilijk hebt en bang bent, mag je dus altijd om Jezus' hulp vragen. Hij is zo sterk als een leeuw. “Maar,” zegt mama tot slot met een glimlach, “je mag natuurlijk ook gewoon wel eens bang zijn. Die gevoelens horen er soms ook gewoon bij.”